

הדלקת נרות: 19:13

צאת השבת: 20:24

מוצ"ש לר"ת: 21:20

הזמנים לפי אופק ירושלים

**שבת
מברכיך!**

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

חלומות שוא

לפני החתונה כל אחד מבני הזוג רצה להרשים את השני, לכבוש אותו ולרצות אותו להתחתן. הבחור השקיע בהופעה החיצונית, נהג בסבלנות, הביע אמפטיה, והשיחות לא נגמרו. הבחורה חשבה שהנה היא מצאה את נסיך חלומותיה, אדם שיקשיב לרחשי לבה וישוחח איתה. והנה, לאחר החתונה הוא בלע את הלשון, נהיה שתקן ובכל פעם שהיא התחילה לדבר הוא נרדם! כל החלום התנפץ... לפני החתונה הוא היה גינטלמן מושלם. הוא תמיד הביא לה את המעיל... ועכשיו אחרי החתונה היא שואלת: איפה המעיל? והוא עונה: תיקחי לבד, אני לא עבד שלך... גם החלום הזה התנפץ... כשהם יצאו ביחד היא דברה בעדינות מופלגת, ושום כעס לא היה לה. ואחרי החתונה היא מדברת בצורה קשה, צועקת וכוועסת ללא הפסקה... ודמותה העדינה והשקטה נעלמה... חייבים לקחת בחשבון שדברים שרואים לפני החתונה אינם בהכרח מה שיהיה אחרי. דברים משתנים, חלומות מתנפצים וזה חלק מהחיים! למה זה קורה? יש לכך מספר סיבות:

- הסרת מסכות. לפני החתונה יש התרגשות גדולה, וכל אחד רוצה להוכיח שהוא אדם אמין, מצוין ונח לבריות. לאחר החתונה ההתרגשות נעלמת! מתרגלים אחד לשני, ואז אפשר כבר להסיר את המסכות, להוריד את הכפפות, ולהתנהג בצורה הטבעית שהיינו רגילים להתנהג. זוהי תופעה טבעית לחלוטין, וזה קורה במשפחות הכי טובות, ובעיקר בשנה הראשונה. לא להתרגש מכך, ולא לקחת את הדברים למקומות של מרידות ואכזבה קשה. עם קצת הכוונה ויעוץ הדבר ניתן לשינוי. הרבה זוגות הגיעו אלי עם קשיים כאלה כשהם רוצים לפרק את החבילה בטענה של - מקח טעות. לאחר מספר פגישות עם שעורי בית ומעקב, הם עלו על דרך המלך והפכו להיות מאושרים.

- הריונות ולידות. חלק מהאכזבות נובעות מחוסר השלמה עם שינויים בתוך המשפחה. ההריונות והלידות הם חלק בלתי נפרד מחיי הזוג והם משפיעות מאד על מצבי רוח, רגישויות ומבנה גוף. הורמונים משתוללים יכולים לשנות מצבי רוח מקצה לקצה. חוש הריח נהיה מפותח מאד והיא לא מסוגלת לבשל, וממש יכולה להקיא. והבעל מתמרמר על כך מאד. בבית הוריו הוא היה רגיל לארוחה חמה דבר יום ביומו, וכעת הוא צריך להכין את האוכל בעצמו. זה מוציא אותו מהכלים. הוא בטוח שהיא עושה הצגות, נהנית לנוח ורוצה להיות חולה.

פרשת השבוע

רדיפת הכבוד

אמרו חז"ל "הקנאה התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם", ועוד אמרו חכמים: "מי שנותן עיניו במה שאינו שלו, מה שרצה לא נותנים לו ומה שהיה בידו נוטלים ממנו". בפרשתנו אנו מוצאים אדם גדול שכל הפרשה נקראת על שמו ובא לחלוק על משה רבנו. ושאלו חז"ל - מה ראה קורח לשטות זו לחלוק על משה רבנו? והסבירו חז"ל שקורח עינו הטעתו - שראה ברוח הקודש שעתיד לצאת ממנו שמואל הנביא ששקול כנגד משה ואהרן, אמר אם כך הוא זה שצריך להיות הכהן הגדול.

ובאמת היה לקורח תפקיד מאוד מכובד, הוא היה מנושאי ארון הברית עם הכרובים, הארון שבו היו מונחים לוחות הברית וספר התורה שכתב משה רבנו. אבל בכל זאת הוא רצה גם כהונה גדולה. ומכח זה הוא בא לחלוק על משה ולא הסכים עם המנויים שמשה מינה, וטען כנגדו שהוא בדה אותם מליבו. ח"ו, שמשה מינה את אהרן אחיו מדעתו. וכולנו יודעים שהכל היה בציווי של הקב"ה כמו שקראנו בפרשת תצווה.

והכל התחיל - "שעינו הטעתנו", מה זה "עינינו"? פירוש אחד מגלה לנו שאותה עין שהיה צריך להביט בה במבט הרוחני, שהרי סוף סוף משה רבנו עשה הכל עפ"י הקב"ה, עין זו לא "פעלה" והתבונן רק במבט הגשמי ולכן טעה.

הפירוש השני רומז על אשתו של קורח. כשקורח חזר לביתו לאחר שאהרן הכהן הניף אותו ואת הלוויים לכהן בתפקידם, אמרה לו אשתו - כל מה שאהרן ומשה יגידו לך לעשות אתה עושה? קום ותחלוק עליהם! והיא זאת שנתנה לו את הכח והדחיפה לעשות את המחלוקת.

צריך לדעת שאשתו של האדם נקראת עינו. שהרי כשפגש רבי יוסי את אליהו הנביא ושאל אותו - לשם מה צריך אישה? אמר לו אליהו הנביא אדם מביא הביתה חיטים, חיטים כוסס? מי זאת שטוחנת, בוררת, ואופה, הלא היא האשה. אדם מביא הביתה צמר, צמר לובש? מי מנפצת, טווה, ותופרת את הבגדים, זו אשתו - נמצאת מאירה את עיניו ומעמידה אותו על רגליו. וכאן אצל קורח אשתו שהיא "עיניו" הטעתה אותו והכניסה אותו למחלוקת. ועליה אמרו חז"ל את הפסוק (משלי יד, א) "וְאִלְתָּת פְּגִיעַת תְּהָרְסֶנּוּ" - זו אשתו של קורח (סנהדרין קי.). נמצאנו למדים מה גדול כוחה ששל האשה שיכולה להטות את בעלה לטוב וגם לרע.

ומה קרה בסוף? כולנו יודעים, קורח לא התמנה להיות כהן גדול והפסיד גם את מעמדו ותפקידו כשהאדמה בלעה אותו ואת משפחתו ואת כל האנשים אשר איתו, וזה מה שאמרו חז"ל "..." מוציאים את האדם מן העולם".

"איזהו עשיר השמח בחלקו" - חלקו זהו תפקידו שנקבע לו משמים כדי לקדש את שמו יתברך. וביזה אדם צריך להיות שמח תמיד.

שבת שלום ומבורך - אבנר קוואס

כומר ניגש לרב הקהילה ואומר לו: "לאחרונה אצלנו בשכונה הייתה מכת פריצות לבתים וגניבות. הבנתי שאצלכם היהודים זה לא קורה, למה?" הסביר הרב - "אנחנו מוגנים. אתה רואה שם על הדלת, זה מזוזה שמגינה עלינו" - "בבקשה תן לי אחת", ביקש הכומר. הרב שקל ובסוף נתן לו אחת. כעבור שבועיים חוזר הכומר נזעם ומקלל את היהודים. "מה קרה?" שאל הרב. ענה הכומר "גניבות באמת לא היו. אבל השנוררים לא מפסיקים להגיע..."!

בדיחה

מטרות העונש

א. הכנעה (לא השפלה) - כשמענישים בצורה נכונה משיגים אצל הילד הכנעה. הילד מטבעו רוצה לשלוט בעניינים, לחלק הוראות ולעשות ככל העולה על רוחו.

לפעמים הוא מרגיש שהוא צריך להיות המורה או מנהל בית הספר, ולפעמים הוא גם אומר שהוריו לא יודעים לחנך. העונש 'מסדר' לו את הראש, והוא מתחיל להבין שיש מי שמנהל את חייו ומחליט עבורו לטובתו.

ההענשה היא בעלת חשיבות עליונה עד כדי כך שאמרו חז"ל שאם יש למורה תלמיד מעולה או שיש לאב ילד מצוין, שמציית ומכין שיעורי בית בזמן ומצליח בלימודים ובמשימות, עדיין צריכים להמציא פעם בשנה איזו סיבה להעניש אותו, כדי שהוא ידע מה זאת קבלת מרות ויהיה נכוע לפני הגדולים ממנו.

ב. שיפור המידות (לא נקמה) - למדנו שהעונש עוזר לילד להתגבר על הדחפים השליליים והמידות הלא טובות. אבל רק כשכלו כל הקיצין, משתמשים בו כדי להשיג זאת. כאמור, בתורת ישראל יש שכר ויש עונש. התורה מפרטת מהם העונשים על כל עבירה ועבירה ועל כל קו אדום שהיא מציבה, בצורה ברורה. ישנן עבירות שכפרתן במלקות.

ועל זה התורה אומרת: "וְהָיָה אִם בֶּן הַכּוֹתֵר הִרְשָׁע וְהִפְלִיז הַשֹּׁפֵט וְהִפְחֵה לִפְנֵי כָּדִי רִשְׁעָתוֹ בְּמִסְפָּר. אַךְ בְּעֵינֵי זַכָּנוֹ לֹא יִסִּיף פֶּן יִסִּיף לְהַכְתּוֹ עַל אֱלֹהֵי מִקְּרָה רַבָּה וְנִקְלָה אֶחָיֵד לְעֵינֵיֶיךָ". לפני שאדם מקבל עונש של מלקות, הרופא אומד כמה מלקות העבריינין יכול לסבול. עם האבחנה הזאת ניגשים אל הדיין, והדיין פוסק את מספר המלקות. ואם קרה שבאמצע המלקות הנידון לא יכול לעצור את נקביו והתבזה, מפסיקים מיד להלקותו והוא נפטר משאר המלקות.

הרי לפנינו שכבוד האדם הוא ערך עליון, ולכן אמרה התורה "וְנִקְלָה אֶחָיֵד לְעֵינֵיֶיךָ". אף על פי שהוא נקלה, אל תשכח שהוא אֶחָיֵד, שמור על כבודו של הנידון ואל תוסיף להלקותו. מכאן גם למדנו שהמטרה של העונש אינה נקמה אלא הַכּוּוּנָה לדרך הנכונה.

אם כבר מדברים על לא לנקום, כאן המקום לומר שכאשר מענישים ילד צריכים להשתדל לעשות זאת שלא בשעת כעס. לצערנו, ברוב הפעמים ואולי בכל הפעמים שאנו מענישים את ילדינו, אנו עושים זאת מתוך כעס וזעם.

ברור לכולנו שכאשר אדם כועס מאד הוא לא מחנך, אלא פורק כעסים ותסכולים, ונוקם מזה שהכעיסו. כמובן שרמת התגובה במקרה כזה לא תואמת בכלל את גודל העבירה, וממילא הילד מפתח שנאה כלפי המעניש. כדי לא להגיע למצבים האלה, עלינו ההורים להירגע לפני מתן העונש, ולהפעיל שיקול דעת.

סיפור לשבת

הגאון הרב יוסף יצחק שלוש זצ"ל

הלן סיפורים על רבינו המעובדים מתוך ספרו 'דברי יוסף' ויש בהם כדי להעיד על הנהגות הצדיק: סיפרה הרבנית עזרן, בתו של רבינו זצ"ל: "נכנסתי לחנות תיקים ומזוודות של מר שוקרון בשוק מחנה יהודה בירושלים, וביקשתי לקנות תיק. אמר לי בעל החנות: "הרבנית, כל התיקים בחנות שלך, הכל של אבא שלך זכר צדיק לברכה".

לשאלתי, מה עניין אבי לחנות סיפר: "הייתה תקופה בה הייתי במצב כספי קשה מאוד. הפסדתי את כל כספי ואת הסחורה שבחנותי. הלכתי לאביך, וביקשתי שיסדר לי גט לאשתי.

הוא שאל מה קרה, וסיפרתי לו על מצבי, ועל העובדה שאיני יכול לקיים את החובות שלי לפרנס ולזון את משפחתי. אמר לי ר' יוסף: "אלווה לך סכום כסף, בו תקנה סחורה ותפתח מחדש את החנות, ובורא עולם יהיה בעזרך!".

הוא המשיך ושאל: "האם סכום חמש מאות לירות יסייע לך?".

מדובר בסכום עצום באותם הימים. אמרתי לו: "סכום זה מצוין!". הצדיק נתן לי את הכסף ואכן רכשתי סחורה ופתחתי מחדש את החנות. מאז ברוך ה', ראיתי הצלחה בעסק. לאחר זמן מה כאשר באתי להחזיר חלק מהחוב, סירב ר' יוסף לקבל ממני כשהוא מורה לי: "בכסף זה תקנה סחורה חדשה ותרחיב את החנות, לי תוכל להשיב את ההלוואה בזמן מאוחר יותר".

וכך דחה אותי מספר פעמים. רק לאחר פטירתו, פרעתי ליורשים את ההלוואה הגדולה".

מעולם לא ניתן היה לתפוס את רבינו בטל. תמיד היה עוסק בתורה, בחסד או במצוות. זריזותו המופלאה - תמיד ראו אותו רץ בזריזות ובשמחה לקיים מצוות. לא נח לרגע.

פעם הלך רבי יוסף לברית בקטמונים והייתה השעה מאוחרת. עזר רבי יוסף בעל אופניים שנסע לאותו כיוון. אמר לו: "תסיע אותי, אליהו הנביא מחכה".

האיש אמר שאי אפשר, זה לא חוקי להסיע על אופניים... אך רבי יוסף בשלו: "אליהו הנביא ממתין". קיפל מצנפתו וגלימתו, עלה על האופניים מאחור והחלו לנסוע.

בהמשך הדרך צפר להם גייפ של משטרה צבאית, סימן להם לעצור. רבינו אמר לבעל האופניים: "אליהו הנביא מחכה, סע, אל תשים לב". המשיכו לנסוע והגייפ אחריהם, עד שעצר אותם ממש. רבי יוסף ירד, לבש את גלימתו ואת המצנפת, נעמד בפני השוטרים ואמר: "מה רציתם?" הללו נדהמו לראותו, הם הכירו אותו.

זה אמר: "הרב חיתן אותי". השני אמר: "כבודו מל אותי". והשלישי אמר: "הרב קבר את קרובי"... מיד שאלו אותו: "לאיפה כבוד הרב רוצה להגיע?". אמר להם: "צריכים להזדרז, אליהו הנביא ממתין לנו". מיד ביקשו ממנו שיעלה לגייפ והסיעו אותו לברית.

מסירות נפשו של רבינו שלא להלין את המת הייתה טבועה בדמו. פעם בערב יום הכיפורים קבר נפטר סמוך ממש להדלקת נרות. משם הלך ישר לבית הכנסת ליכל נדרי' ולא אכל סעודה מפסקת. ואמר שזה היה לו יום הכיפורים הכי קל מבחינת הצום!

את דמותו המיוחדת תיאר הסופר עוזיאל חזן: "את טקס החופה עורך הרב יוסף שלוש... איש נערץ הנושא את דגל הסובלנות בכל מקום בו מאכלת הקנאות. מתעטף בצניעות במקום בו הגאווה נושאת ראש. עוזר לזולת ואוהב אדם. לבוש בפשטות בקפתאן לבן מפוספס ובגלימה שחורה, רפוטה, ולראשו תרבוש לבד שחור. זקנו הלבן מתפצל בתוך חיקו וחיוך לבבי טבוע בפיו... כאשר מסיים הרב את הטקס הוא חולף בפשטות בין המוזמנים וזוכה ללחיצות יד ולהוקרה. הוא משפיל מבט נבוך... מתחמק מההזמנה לשבת בשולחן הכבוד, הולך ומצטופף בשולחן צדדי עם פשוטי העם".

(פניני עין חמד)

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית
ניתן ליצור קשר עם קודאק יהלום
02-5370271